

POSTANOWIENIE PREZESA SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI
z dnia 21 września 2004 r. *

W sprawie T-310/03 R

Kreuzer Medien GmbH, z siedzibą w Lipsku (Niemcy), reprezentowana przez
M. Lenza, Rechtsanwalt,

strona skarżąca,

popierana przez

Falstaff Verlags GmbH, z siedzibą w Klosterneuburgu (Austria), reprezentowaną
przez W.-G. Schärfa, Rechtsanwalt,

interwenient,

przeciwko

Parlamentowi Europejskiemu, reprezentowanemu przez E. Waldherr oraz
U. Rössleina, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń
w Luksemburgu,

* Język postępowania: niemiecki.

i

Radzie Unii Europejskiej, reprezentowanej przez E. Karlsson, działającą w charakterze pełnomocnika,

strona pozwana,

popieranym przez

Komisję Wspólnot Europejskich, reprezentowaną przez M.-J. Jonczy, L. Pignataro-Nolin i F. Hoffmeistera, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

przez

Królestwo Hiszpanii, reprezentowane przez L. Fraguas Gadeę, działającą w charakterze pełnomocnika, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

i przez

Republikę Finlandii, reprezentowaną przez A. Guimaraes-Purokoski i T. Pynnä, działające w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

interwenienci,

mającej za przedmiot złożony na podstawie art. 243 WE wniosek Falstaff Verlags GmbH o zawieszenie wykonania dyrektywy 2003/33/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 maja 2003 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich, odnoszących się do reklamy i sponsorowania wyrobów tytoniowych (Dz.U. L 152, str. 16),

PREZES SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

wydaje następujące

Postanowienie

Okoliczności leżące u podstaw sporu i postępowanie

- ¹ Pismem zarejestrowanym w sekretariacie Sądu w dniu 11 września 2003 r. strona skarżąca wniosła skargę o stwierdzenie nieważności dyrektywy 2003/33/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 maja 2003 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich, odnoszących się do reklamy i sponsorowania wyrobów tytoniowych (Dz.U. L 152, str. 16, zwanej dalej „sporną dyrektywą”)

2 Postanowieniem z dnia 12 marca 2004 r. prezes pierwszej izby dopuścił do sprawy Komisję, Królestwo Hiszpanii oraz Republikę Finlandii w charakterze interwenientów na poparcie żądań strony pozwanej. Dopuszczył również do sprawy spółkę Falstaff Verlags jako interwenienta na poparcie żądań strony skarżącej.

3 W oddzielnym piśmie, zarejestrowanym w sekretariacie Sądu w dniu 10 czerwca 2004 r., spółka Falstaff Verlags (zwana dalej „spółką interweniującą”), złożyła na podstawie art. 243 WE, wniosek o „zawieszenie skutków” spornej dyrektywy.

4 Rada i Parlament złożyły swoje uwagi w przedmiocie wniosku o zastosowanie środka tymczasowego, odpowiednio w dniach 29 oraz 30 czerwca 2004 r. Komisja złożyła swoje uwagi w przedmiocie tego wniosku w dniu 1 lipca 2004 r. Strona skarżąca oraz Królestwo Hiszpanii przedstawiły swoje uwagi w dniu 2 lipca 2004 r.

Co do prawa

5 Na mocy przepisów art. 242 WE w związku z art. 243 WE z jednej strony oraz art. 225 ust. 1 WE z drugiej strony Sąd może, jeżeli uzna, że okoliczności tego wymagają, zarządzić zawieszenie wykonania zaskarżonego aktu bądź zarządzić niezbędne środki tymczasowe.

6 Na podstawie akt sprawy sąd orzekający w przedmiocie środka tymczasowego ocenia, że dysponuje wszystkimi koniecznymi elementami, by orzec w sprawie niniejszego wniosku, bez potrzeby wysłuchania wyjaśnień stron.

- 7 Sąd orzekający w przedmiocie środka tymczasowego ocenia, że należy w pierwszej kolejności zbadać dopuszczalność złożonego wniosku.

Argumenty stron

- 8 Spółka interweniująca twierdzi, że jej wniosek, mający na celu „zawieszenie skutków” zaskarżonej dyrektywy, złożony na podstawie art. 243 WE, jest dopuszczalny.
- 9 Zwraca ona uwagę na fakt, że każda ze stron sporu ma prawo złożyć takowy wniosek w celu ochrony swych interesów. Powołując się na wyrok Trybunału z dnia 22 grudnia 1993 r. w sprawie C-244/91 P Pincherele przeciwko Komisji Rec. str. I-6965, pkt 14 i nast., podnosi ona, że interwenient powinien być uważany za „stronę w postępowaniu” i powinien on w rezultacie być uprawniony do złożenia wniosku na podstawie art. 243 WE. Jako że spółka interweniująca została dopuszczona do sprawy w charakterze interwenienta w sprawie głównej, może złożyć niniejszy wniosek.
- 10 Rada, Parlament, Komisja oraz Królestwo Hiszpanii uważają, że wniosek ten jest niedopuszczalny.
- 11 Według Rady i Parlamentu, interwenient nie może domagać się ani zawieszenia wykonania przewidzianego w art. 242 WE, ani zastosowania innych środków tymczasowych przewidzianych w art. 243 WE. Przyznanie tego prawa interwenientowi byłoby wbrew postanowieniom art. 40 akapit czwarty Statutu Trybunału Sprawiedliwości oraz art. 116 § 3 regulaminu Sądu, zgodnie z którymi interwenienci mogą wyłącznie popierać żądania tej strony, po której stronie zgłaszają interwencję.

Poza tym fakt zezwolenia interwenientowi na złożenie wniosku o zastosowanie środka tymczasowego byłby trudny do pogodzenia z innymi przepisami regulaminu, które wyraźnie wskazują interwenientów, gdy ich dotyczą (zob. w szczególności art. 87 § 4 akapit trzeci, art. 115, 116 i art. 134 § 2 regulaminu).

- 12 Komisja podnosi, że na mocy art. 104 § 1 regulaminu należy rozróżnić, z jednej strony — wniosek o zawieszenie wykonania na podstawie art. 242 WE, który może zostać złożony wyłącznie przez stronę skarżącą w sprawie głównej, a z drugiej — wniosek mający na celu zastosowanie innych środków tymczasowych na podstawie art. 243 WE, który może zostać złożony przez każdą stronę w sprawie głównej. W niniejszej sprawie wniosek o zawieszenie na podstawie art. 243 WE jest w rzeczywistości wnioskiem o zawieszenie wykonania w rozumieniu art. 242 WE. Biorąc jednak pod uwagę fakt, że spółka interweniująca nie wniosła skargi w sprawie głównej w odniesieniu do spornej dyrektywy, jej wniosek powinien zostać odrzucony jako niedopuszczalny, zgodnie z art. 104 § 1 akapit pierwszy regulaminu.
- 13 Królestwo Hiszpanii utrzymuje w szczególności, że interwenient, tak jak nie może podnosić zarzutu niedopuszczalności (zob. wyrok Sądu z dnia 17 czerwca 1998 r. w sprawie T-174/95 Svenska Journalistförbundet przeciwko Radzie, Rec. str. II-2289, pkt 77–79), tak nie może składać wniosku o zawieszenie wykonania aktu.
- 14 Strona skarżąca nie ma zastrzeżeń co do dopuszczalności rozważanego wniosku o zastosowanie środka tymczasowego.

Ocena sądu orzekającego w przedmiocie środka tymczasowego

- 15 Artykuł 104 § 1 akapit pierwszy regulaminu stanowi, że „[w]niosek o zawieszenie wykonania, zgodnie z [art. 242 WE], aktu wydanego przez instytucję, jest dopuszczalny tylko wtedy, gdy wnioskodawca zaskarżył ten akt do Sądu”.
- 16 W rozumieniu art. 104 § 1 akapit drugi regulaminu „[w]niosek dotyczący innego środka tymczasowego, o którym mowa [w art. 243 WE], jest dopuszczalny tylko wtedy, gdy zostaje złożony przez stronę występującą w sprawie toczącej się przed Sądem i odnosi się do tej sprawy”.
- 17 W niniejszej sprawie spółka interweniująca złożyła „wniosek o zawieszenie zgodnie z art. 243 WE”. Poprzez ten wniosek wnosi ona do sądu orzekającego w przedmiocie środka tymczasowego o zawieszenie „skutków [spornej] dyrektywy zarówno wobec niej, jak również wobec strony skarżącej do czasu wydania [przez Sąd] rozstrzygnięcia co do istoty sprawy”.
- 18 Mimo że wniosek ten oparty jest na art. 243 WE, ma on na celu osiągnięcie nic innego jak tylko środka przewidzianego w art. 242 WE. Właściwą podstawą prawną w przypadku tego wniosku jest więc art. 242 WE. W tej kwestii należy podkreślić, że nie można stronie pozwolić omijać norm zawartych w przepisie regulaminu poprzez ich sztuczne poddanie innym normom przewidzianym przez ów regulamin.
- 19 Wynika stąd, że dopuszczalność niniejszego wniosku powinna zostać oceniona w świetle art. 104 § 1 akapit pierwszy regulaminu.

- 20 Z tego ostatniego przepisu wynika tymczasem, że wniosek o zawieszenie wykonania aktu wydanego przez instytucję jest dopuszczalny tylko wtedy, gdy wnioskodawca zaskarżył ten akt do Sądu.
- 21 W tym konkretnym przypadku bezsporne jest, że spółka interweniująca nie zaskarżyła spornej dyrektywy do Sądu. W tych okolicznościach nie jest ona uprawniona do złożenia swego wniosku.
- 22 W związku z tym należy odrzucić niniejszy wniosek jako niedopuszczalny.

Z powyższych względów

PREZES SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI

postanawia:

- 1) **Wniosek o zarządzenie środków tymczasowych zostaje odrzucony.**
- 2) **Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie.**

Sporządzono w Luksemburgu w dniu 21 września 2004 r.

Sekretarz

H. Jung

Prezes

B. Vesterdorf